

Terry Pratchett

POSTANE

BİR DİKKÜNYA® ROMANI

Delji

“Adı hâlâ yaşayan kişi, ölü değildir.”

Terry Pratchett

1948 yılında İngiltere, Buckinghamshire’da doğan Terry Pratchett, çağdaş fantezi ve mizah edebiyatının önde gelen isimlerinden biridir. Hayal gücü Büyük A’Tuin’in zihni kadar geniş, kalem ise Rincewind’in cesareti kadar bükülgen olan Terry Pratchett, yarattığı Diskdünya evrenine 41 roman ve irili ufaklı yan kitaplar sığdırmayı başardı. Yetişkinler için olduğu kadar çocuklar için de yazdı: “Yazdığım yazacağım en iyi kitap,” dediği *Ulus* ile 2010 İngiliz Yazarlar Ödülü’nü, genç okurlara yönelik bir Diskdünya romanı olan *Muhteşem Maurice ve Değişmiş Fareleri* ile de İngiltere’nin en saygın çocuk edebiyatı ödülü olan Carnegie Madalyası’nı kazandı. Ayrıca, *Johnny Maxwell* üçlemesi ile *Viran Şatodaki Ejderhalar*, *Cadının Elektrikli Süpürgesi* ve *Noel Baba’nın Takma Sakalı* gibi öykü derlemeleri de yazarın külliyatını süsledi. İlki 1983 yılında yayımlanan ve sonrasında tüm dünyada 100 milyondan fazla satan Diskdünya kitapları, Terry Pratchett’a büyük bir şöhrat ve devasa bir hayran kitlesi kazandırdı. Seri; film ve dizilere, tiyatro, radyo ve bilgisayar oyunlarına uyarlandı. Kısa süre içinde edebiyatın kült isimlerinden biri hâline gelen Pratchett, eserleriyle sayısız ödül kazandı, fahri doktoralar aldı, şövalye ilan edildi, turnelerde binlerce kitap imzaladı.

Aralık 2007’de Alzheimer’a yakalandığını duyuran Sör Terry, 2015 yılında yine bu hastalık sebebiyle hayatını kaybetti. Ya da daha doğrusu, boyut değiştirerek, *buradaki* hayranlarını öksüz bıraktı. Bugün hâlâ aramızda dolaştığını rivayet edenler de var; çünkü ne de olsa, onun da dediği gibi, “dünyada yarattığı dalgalar tamamen yok olmadan hiç kimse tam anlamıyla ölmez...”

Terry Pratchett, İngiltere’de, Kitabı Raflardan En Çok Araklanan Yazarlar Listesi’nde hâlâ başı çekiyor.

Niran Elçi

Orta Doğu Teknik Üniversitesi Endüstri Mühendisliği Bölümü mezunu olan Niran Elçi, 2001 yılından beri çeviri yapıyor. Bugüne dek yüzden fazla eseri Türkçeleştirdi. Dilimize kazandırdığı yazarlar arasında Terry Pratchett, Doris Lessing, George Saunders, John Wyndham, J.R.R. Tolkien, Robert Jordan, Bram Stoker ve George Orwell gibi isimler bulunan Niran Elçi, *Karaböcü* serisi, *Adamı Zorla Cadı Yaparlar*, *Kurabi’ye Uçan Omlet* gibi çocuk kitaplarının da yazarıdır.

POSTANE

© 2022, Tudem Yayın Grubu

1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

metin hakları © 2004, Terry ve Lyn Pratchett

İlk baskı 2004 yılında, İngiltere’de *Going Postal* adıyla Transworld Publishers’a ait Doubleday tarafından gerçekleştirilmiştir. Transworld Publishers, Penguin Random House şirketler grubunun bir altmarkasıdır.

Bu kitabın telif hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

YAZAR: Terry Pratchett

TÜRKÇELEŞTİREN: Niran Elçi

EDİTÖR: Ümit Mutlu

DİZİ EDİTÖRÜ: Burhan Düzçay

KAPAK GÖRSELİ: Paul Kidby

GRAFİK UYGULAMA: Aynur Sarıbüyük

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.

Başkent Organize San. Bölgesi 22 Cad. No:6 Malıköy, Temelli/Ankara

Tel: 0312 284 18 14

Birinci Baskı: Nisan 2023 (2000 adet)

ISBN: 978-625-7314-85-5

Yayınevi sertifika no: 45041

Matbaa sertifika no: 48083

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

DELİDOLU, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ’nin tescilli markasıdır.

delidolu.com.tr

Terry Pratchett

POSTANE

ALAYINA POSTA!

BİR DİSKDÜNYA® ROMANI - 33

De/i

9000 SENELİK ÖNSÖZ

Ölülerin filoları yeraltı nehirlerinde seyrediyor, dünyayı dolaşıyordu.

Hemen hiç kimsenin haberi yoktu onlardan. Ama bunun, anlaşılması kolay bir teorisi vardı.

Teori şöyleydi: Ne de olsa deniz, pek çok açıdan havanın daha ıslak hâlidir yalnızca. Ve havanın alçalarda daha yoğun, yükseklerde daha seyrek olduğu bilinmektedir. Dolayısıyla, fırtınaya tutulmuş bir gemi, alabora olup battığında altındaki suyun onun batışını durduracak kadar yoğun olduğu bir derinliğe eninde sonunda gelir. Özetle, geminin batışı nihayetinde durur ve suyun altında, fırtınaların ulaşamadığı bir derinlikte (ama aynı zamanda okyanus zemininden epey yüksekte) *yoğun* suyun yüzeyinde süzülmeğe başlar.

Burası sakindir. Ölüm sakinliği hüküm sürmektedir.

Batan gemilerin bazılarının halat donanımları, hatta bazılarının *yelkenleri* bile hâlâ durmaktadır. Çoğunun halatlara dolanmış, dümene bağlanmış mürettebatları da vardır.

Bu ölü gemiler okyanus akıntılarına kapılarak, iskelet mürettebatlarıyla birlikte amaçsızca, hiçbir limana yaklaşmadan, batık

şehirlerin üstünden ve suların altına gömülmüş dağların arasından geçerek gezer durur; ta ki tahtakurtları ve çürüme yüzünden dağılıp gidene kadar.

Fakat bazen suya bir çıpa düşer ve muazzam derinliklerdeki o karanlık, soğuk, dingin ovalara inerek bir kum tabakası kaldırır, yüzyılların sükûnetini bozar.

Çok yukarılarda oturarak geçip giden gemileri izleyen Anghammarad'ın başına da bunlardan biri düşeyazdı.

Anghammarad onu unutmadı, çünkü dokuz bin senedir tanık olduğu tek ilginç şey buydu.

BİR AYLIK ÖNSÖZ

Klakçılar bazen bir... hastalığa yakalanıyordu.

Tıpkı, tek nefes rüzgârın esmediği denizlerde amansız güneş altında haftalar geçirdikten sonra aniden geminin etrafında yeşil çayırlar görmeye başlayan ve hiç düşünmeden gemiden atlayan denizcilerin deneyimlediği *açık deniz humması* gibiydi.

Klakçılar bazen *uçabildikleri* fikrine kapılıyordu.

Büyük semafor kuleleri yaklaşık on iki kilometrelik aralıklarla dizilmişti ve en tepede duruyorsanız, ovalara kırk beş metre yüksekten bakardınız. “Kulede şapka takmadan çok uzun süre çalışırsanız,” diyorlardı, “tepesinde durduğunuz kule yükseldikçe yükselir, en yakın kule yaklaştıkça yaklaşır ve birinden ötekine sıçrayabileceğinizi ya da birinden ötekine akan görünmez mesajlara binip gidebileceğinizi veya belki sizin o mesajlardan biri olduğunuzu düşünmeye başlarsınız.” Gerçi belki de tüm bunlar, bazılarının dediği gibi, halat donanımlarında uğuldayan rüzgârın sebep olduğu zihinsel bir rahatsızlıktı yalnızca. Kimse kesin olarak bilmiyordu. Yerden kırk beş metre yüksekteyken boşluğa adım atan insanlar, daha sonra bu tür konuları münazara edecek durumda olmazlar genellikle.

Kule rüzgârda hafifçe salınıyordu ama bu normaldi. *Bu* kule-
nin tasarımında pek çok yenilik vardı. Rüzgârı depolayıp meka-
nizmaları çalıştırmakta kullanıyordu. Ayrıca kırılmak yerine es-
niyordu; yani bir kale gibi değil, ağaç gibi davranıyordu. Büyük
kısmı yerde inşa ediliyordu ve bir saat içinde kaldırarak monta-
jı tamamlanıyordu. Bir güzellik ve zarafet timsaliydi. Üstelik ye-
ni kapak sistemi ve renkli ışıklar sayesinde mesajları eski kulele-
re oranla dört kat hızlı gönderebiliyordu.

Yani. Birkaç inatçı sorun çözüldükten *sonra* gönderecekti.

Genç adam kulenin en tepesine çarçabuk tırmandı. Yolun bü-
yük kısmında yapış yapış, kurşuni sabah sisinin içindeydi zaten;
sonunda muhteşem günışığına çıktı. Sis tabakası aşağıda bir de-
niz gibi, ta ufka kadar uzanıyordu.

Adam manzaraya dikkat etmedi. Uçmayı hiç hayal etmemiş-
ti. Onun hayal ettiği şeyler mekanizmalardı; onları daha önce hiç
çalışmadıkları kadar iyi çalıştırmanın yollarını hayal ediyordu.

Şu anda, yeni kapak dizisinin *bu sefer* niye takıldığını anla-
mak istiyordu. Kızakları yağladı, tellerin gerginliğini kontrol et-
ti ve kapakları kontrol etmek için temiz, açık havaya çıktı. Bunu
yapmaması gerekiyordu aslında ama her hat teknisyeni bilirdi ki
iş kotarmanın tek yolu buydu. Hem, tamamen güvende olmanı-
zı sağlayan...

Bir tıngırtı oldu. Genç adam arkasına dönüp baktı ve güven-
lik halatının kancasının takılı olmadığını, iskelede yattığını gör-
dü; ardından bir gölgenin farkına vardı, parmaklarında korkunç
bir acı hissetti, bir çığlık işitti ve düştü...

...tıpkı bir geminin çıpası gibi.

BİRİNCİ BÖLÜM

MELEK

*Kahramanımız, En Büyük Armağan Olan Umudu Deneyimliyor
– Pişmanlık Denen Pastırmalı Sandviç – Cellattan İdam Cezası
Hakkında Kasvetli Düşünceler – Ünlü Son Sözler – Kahramanımız
Ölür – Melekler ve Melekler Hakkında Diyaloglar – Uçan
Süpürgelere Dair Yersiz Teklifler Neden Hiç Tavsiye Edilmez –
Beklenmedik Bir Yolculuk – Dürüst Adamlardan Yoksun Bir Dünya
– Gafil Avlanmış Bir Adam – Her Zaman Bir Seçenek Vardır*

Sabahleyin asılacağını bilmenin, insan zihninin konsantrasyon yeteneğini muazzam derecede geliştirdiği söylenir. Tabii ne yazık ki zihnin kaçınılmaz olarak konsantre olduğu tek şey, sabahleyin asılacak bedenin içinde bulunduğu gerçeğidir.

Sabahleyin asılacak olan adama, sevgi dolu ama düşüncesiz anne babası, Nemly von Lipwig adını koymuştu. Fakat Nemly, bu isimle asılarak ismin şerefine leke sürmeyecekti; eğer bu hâlâ mümkünse. Genel olarak tüm dünya –ve özel olarak da dünyanın *idam fermanı* olarak bilinen parçası– için, şu an adı Albert Spangler'dı.

Ayrıca duruma daha olumlu bir açıdan bakmaya karar vermiş ve sabahleyin *asılmamaya* odaklanmıştı; özellikle de hücre

duvarında bir taşın çevresindeki ufalanmaya yüz tutmuş sıvayı kaşıkla kazıyor olduğundan. Beş haftadır çalışıyordu ve kaşık aşına aşına tırnak törpüsüne benzer bir şeye dönüşmüştü. Neyse ki nevresimleri değiştirmeye kimse gelmiyordu, aksi hâlde dünyanın en ağır şiltesini keşfedebilirlerdi.

Şu anda dikkatini büyük, ağır taşa vermişti. Duvardaki bu taş, kelepçeleri bağlamak için kocaman bir halka çakılmıştı.

Nemly duvara dönerek oturdu, demir halkayı iki eliyle kavradı, bacaklarını iki yandaki taşlara dayadı ve çekti.

Omuzları ateş aldı âdeta. Gözlerinin önü kırmızı bir sisle doldu ama yine de taş blok hafif, münasebetsiz bir tıngırtıyla dışarı kaydı. Nemly onu delikten çıkarmayı başardı.

İçeri baktı.

Delğin uzak ucunda bir taş blok daha vardı ve etrafındaki sıva kuşku uyandırıcı ölçüde sağlam ve taze görünüyordu.

Taşın tam önünde yeni bir kaşık vardı. Kaşık pırl pırlırdı.

Nemly onu incelerken, arkasında alkışlar duydu. Tendonları acıyla bağırsa da başını çevirdi ve pek çok gardiyanın, parmaklıkların ardından onu izlemekte olduğunu gördü.

“Bravo Bay Spangler!” dedi içlerinden biri. “Ron bana beş dolar borçlandı! Ona senin azimli bir adam olduğunu *söyledim* ama! Azimli bir adam bu adam dedim!”

“Bunu sen ayarladın, değil mi Bay Wilkinson?” dedi Nemly zayıfça, kaşıktan yansıyan ışığı izleyerek.

“Ah, *biz* değildik bayım. Lord Vetinari’nin emri. Tüm idam mahkûmlarına özgürlük şansı verilmesi konusunda ısrar ediyor.”

“Özgürlük mü? Ama o delikte kahrolası kocaman bir taş daha var!”

“Evet, orası doğru bayım, orası doğru,” dedi gardiyan. “İdam mahkûmlarına verdiğimiz şey yalnızca *şans* çünkü. Özgürlüğün

kendisi değil. Hah, direkt özgürlük versek biraz saçma olurdu, değil mi?”

“Öyle olurdu sanırım, evet,” dedi Nemly. *Sizi şerefsiz evlatları,* diye eklemeydi. Son altı haftadır gardiyanlar ona pek medeni davranmıştı ve Nemly herkesle iyi geçinmeye özen gösterirdi. Bu konuda çok da iyiydi. İnsan ilişkilerinde başarılı olmak, mesleğinin gereği idi zaten. Hatta aslında, mesleğinin neredeyse tek gereği idi.

Dahası, bu insanların kocaman sopaları vardı. Bu yüzden, dikkatle konuşarak ekledi: “Bunu zalimlik olarak görenler çıkabilir Bay Wilkinson.”

“Evet bayım, ona bunu da sorduk bayım ama o, ‘Hayır, zalimlik değil,’ dedi. Dedi ki, mahkûmlara...” Alnı kırıştı. “Me-şi-ga-le te-rap-pisi oluyormuş. Sağlıklı bir egzersizmiş, surat asmanızı engelliyormuş ve size en büyük hazineyi veriyormuş ve o hazine de Umutmuş bayım.”

“Umut mu?” diye mırıldandı Nemly kasvetle.*

“Kızmadın değil mi bayım?”

“Kızmak mı? Neden kızayım ki Bay Wilkinson?”

“Ne bileyim... Bu hücreye en son kapattığımız herif şu kanalla girmeyi başardı da bayım. Ondan. Çok ufak tefek bir adamdı. Çok çevikti.”

Nemly yerdeki küçük ızgaraya baktı. Onu hesaba bile katmamıştı.

“Bu kanal nehre mi gidiyor?” dedi.

Gardiyan sırtıttı. “Öyle sanırsın, değil mi? Onu oradan çıkardığımızda *gerçekten* çok kızgındı o yüzden. Ama senin de havaya girdiğini görmek güzel, bayım. Dur durak bilmemenle hepimize

* Hayattaki en büyük armağanın umut olduğunu bilerek onu asla yitirmeyen ve 19 yıl boyunca duvar kazan biri daha vardı: *Esaretin Bedeli*’nde, Andy Dufresne. [E.N.]

örnek oldun. Çıkardığın bütün toprağı şiltene doldurman hele... Çok akıllıca, çok derli toplu. Çok *düzenli*. Seni burada misafir etmek hepimizi gerçekten neşelendirdi. Bu arada, Bayan Wilkinson meyve sepeti için çok teşekkür etti. Çok şık bir sepet. Kumkuat bile vardı!”

“Lafı bile olmaz Bay Wilkinson.”

“Hapishane müdürü kumkuatları biraz kıskandı ama. Onun sepetinde yalnızca hurma varmış. Ben de ona dedim ki, *efendim*, dedim, *o meyve sepetleri hayat gibidir. En üstteki ananası kaldırına kadar altında ne olduğunu bilemezsin.** Neyse, o da teşekkürlerini yolladı.”

“Beğendiğine sevindim Bay Wilkinson,” dedi Nemly dalgın dalgın. Oda kiraladığı ev sahibelerinin çoğu bu “kafası karışmış zavallı çocuğa” hediyeler getirmişti hapiste. Nemly, cömertliği her zaman yatırım olarak görürdü. Onunki gibi bir kariyer *tarz* gerek-tirirdi ne de olsa.

“Konusu açılmışken efendim,” dedi Bay Wilkinson, “bizim çocuklarla konuşuyorduk da... Böyle bir zamanda içini dökmek ister misin acaba diye düşündük, hani... şeyin yerinin... konumunu yani, tam olarak noktası noktasına... Eh, lafı dolandırmayayım aslında, çaldığın onca parayı nereye sakladığını bize söyler misin diye merak ettik de.”

Hücreye sessizlik çöktü. Hamamböcekleri bile kulak kesilmiş-ti.

Nemly dramatik bir hava yaratmak amacıyla bir anlığına duraksadı ve sonra yüksek sesle, “Hayır, bunu yapamam Bay Wilkinson,” dedi. Ceketinin cebine dokundu, bir parmağını kaldırdı ve göz kırptı.

* *Forrest Gump*’da, Forrest’in annesinin yaşam düsturunun çok benzeri: “Hayat bir kutu çikolata gibidir, içinden ne çıkacağını asla bilemezsin.” [E.N.]

Gardiyanlar sırtarak karşılık verdiler.

“Çok iyi anlıyoruz bayım. Şimdi, senin yerinde olsam biraz dinlenirdim bayım, çünkü yarım saate asıyoruz seni,” dedi Bay Wilkinson.

“Aa, kahvaltı vermeyecek misiniz?”

“Kahvaltı saat yedide bayım,” dedi gardiyan paylarcasına. “Ama bak sana ne diyeceğim: Ben sana pastırmalı sandviç yapayım. Başkası olsa yapmazdım Bay Spangler.”

Şimdi şafağın sökmesine birkaç dakika kalmıştı ve kısa koridor-
dan geçirilip idam sehпасının altındaki küçük odaya götürülen
kişi başkası değil, *oydu*. Nemly kendine uzaktan bakmakta oldu-
ğunu fark etti. Sanki bir parçası uçan balon gibi vücudunun dışın-
da süzülüyordu ve onu tutan çocuk ipi bırakmak üzereydi.

Küçük oda, üstündeki idam sehпасının zeminindeki aralıklardan süzülen ışıkla aydınlanmıştı. Işık daha ziyade büyük kapa-
ğın kenarlarından geliyordu. Kapağın menteşeleri, başına kukule-
ta geçirmiş bir adam tarafından dikkatle yağlanmaktaydı.

Adam onların geldiğini görünce durdu ve “Günaydın Bay Spangler,” dedi. Yardımseverlikle kukuletayı kaldırdı. “Benim bayım, Daniel ‘Tek Sefer’ Trooper. Bugün celladın ben olacağım bayım. Sen hiç endişelenme, düzinelerce insan asmışlığım var. Çarçabuk çıkarırız seni buradan.”

“Üç deneme yapılmasına rağmen asılamayan birinin affedildiği doğru mu Dan?” dedi Nemly, cellat ellerini dikkatle bir paçavraya silerken.

“Ben de öyle duydum bayım, ben de öyle duydum. Ama bana boşuna ‘Tek Sefer’ demiyorlar bayım. Beyefendi bugün siyah torbayı mı tercih edecek?”

“Bunun bir faydası olur mu?”

“Bazıları daha şık göründüğünü düşünüyor bayım. Bir de gözleri pörtlemiş hâlde görülmelerini engelliyor. Daha çok, seyirciye yönelik bir seçim aslında. Bu sabah bayağı büyük bir kalabalık toplandı. Hakkında *Times*’ta çıkan haber pek hoştu, ben öyle düşündüm. Bir sürü insan ne kadar da iyi bir delikanlı olduğunu falan söylemiş. Şey... önceden halatı imzalaman mümkün mü bayım? Yani daha sonra rica etme şansım olmayacak da?”

“*Halatı* mı imzalayacağım?” dedi Nemly.

“Evet bayım,” dedi cellat. “Gelenek sayılır. Eski halatların müşterisi çok. Özel koleksiyoncular diyebilirsiniz. Biraz tuhaf ama çeşit çeşit insan var, değil mi? İmzalı olduklarında daha iyi para ediyorlar elbette.” Kalın halatı salladı. “Halata yazabilen özel bir kalem getirdim. Her beş santime bir imza atar mısın? Sırf imza yeter, ithafa gerek yok. Bana iyi para kazandıracak. Çok minnettar olurum bayım.”

“Beni asmaktan vazgeçecek kadar minnettar olur musun?” dedi Nemly kalemi alarak.

Bu, takdir dolu kahkahalar çekti. Bay Trooper mutlulukla başını sallayarak, halatı boydan boya imzalayan Nemly’yi seyretti.

“Bravo bayım, imzaladığın şey tam olarak benim emekli ikramiyem. Şimdi... herkes hazır mı?”

“Ben hazır değilim!” dedi Nemly çabucak ve yine kahkahalar yükseldi.

“Âlem adamsın Bay Spangler,” dedi Bay Wilkinson. “Sensiz buralar hiç eskisi gibi olmayacak, doğruya doğru.”

“En azından *benim* için doğru,” dedi Nemly. Bu da, bir kez daha, mizahın zirvesi muamelesi gördü. Nemly içini çekti. “Bütün bunların, suçu engellediğini düşünüyor musun gerçekten Bay Trooper?” dedi.

“Eh, genel açıdan bakarsan bilmesi güç derim, çünkü işlenme-

miş suçlara dair kanıt bulmak zor,” dedi cellat, idam sehпасının kapağını son bir kez sarsarak. “Ama işin *özeline* bakarsan bayım, çok etkili olduğunu düşünüyorum.”

“Ne anlamda?” dedi Nemly.

“Anlamı şu: Birinin idam sehпасına birden çok kez çıktığını hiç görmedim bayım. Gidelim mi artık?”

Soğuk sabah havasına çıkarlarken kıpırdanmalar oldu ve ardından birkaç yuhalama, hatta birkaç alkış geldi. İnsanlar tuhaftı. Beş dolar çalarsanız sizi adi hırsız sayarlardı ama binlerce dolar çalarsanız ya hükümet ya da kahraman olurdunuz.

Suç listesi okunurken Nemly dümdüz önüne baktı. Bütün bunların *büyük* haksızlık olduğunu hissetmeden edemiyordu. Kimsenin kafasına şaplak bile atmamıştı. Tek bir kapı kırmamıştı. Zaman zaman maymuncukla kilit açtığı olmuştu ama çıkarken mutlaka tekrar kilitlemişti. Bütün o mala el koymalar, iflaslar ve ani tasfiyeler dışında, *o kadar kötü* olan ne yapmıştı ki? Yalnızca rakamlarla oynamıştı.

“Bugün iyi kalabalık toplanmış,” dedi Bay Trooper, halatın ucunu kirişin üzerinden aşırıp düğümlerle meşgul olarak. “Bastından da bir sürü kişi var. *Ne, Idam mı?* gazetesi bütün idam haberlerini yayınlıyor elbette. *Times* zaten var. *Pseudopolis Haber* gelmiş. Orada iflas eden banka yüzünden gelmişlerdir herhâlde. *Sto Ovaları Borsası*’ndan da bir adam olduğunu duydum. Finans sayfaları çok iyidir onların; kullanılmış halat fiyatlarını oradan takip ederim. Seni ölü görmek isteyen çok insan var gibi bayım.”

Nemly kalabalığın arkasında duran siyah arabanın farkındaydı. Arabanın kapısında arma yoktu ama işin sırrından haberdarsanız, Lord Vetinari’nin armasının kuzguni bir kalkan olduğunun bilirdiniz. Siyah fon üzerinde siyah bir kalkan. O piçin *tarz* sahibi olduğunu kabul etmek zorundaydınız...

“Ha? Ne?” dedi, bir dürtüklemeye yanıt olarak.

“Söyleyecek son bir sözün var mı diye sordum Bay Spangler,” dedi cellat. “Gelenektir. Son sözlerini düşündün mü diye merak etmiştim de.”

“Aslında ölmeyi beklemiyordum,” dedi Nemly. Öyleydi de. Şimdiye dek gerçekten düşünmemişti. Onu kurtaracak *bir şeyin* olacağından emindi.

“Bu iyiydi bayım,” dedi Bay Wilkinson. “Bunu kullanalım, olmaz mı?”

Nemly gözlerini kıstı. Arabanın pencerelerinden birinin perdesi kıpırdamıştı. Araba kapısı açıldı. Tüm hazinelerin en büyüğü, yani umut, birazcık ışıldamaya cesaret etti.

“Hayır, *asıl* son sözlerim bunlar değil,” dedi. “Ee... biraz düşüneyim.”

Arabadan zayıf, kâtipsi bir adam iniyordu.

“Ee... şimdi yaptığım kadar kötü bir şey değildi... ee...” *Aha, şimdi her şey mantıklı geliyordu. Vetinari’nin tek amacı onu korkutmaktı. Tam da onun yapacağı şeydi, Nemly’in işittiklerine bakılırsa. Cezayı tecil edeceklerdi!*

“Ben... ee... ben...”

Aşağıda kâtip, sıkışık kalabalıktan geçmekte güçlük çekiyordu.

“Birazcık hızlanabilir misin Bay Spangler?” dedi cellat. “Bizlere de haksızlık etmemen lazım ha?”

“Doğru düzgün bir son söz bulmak istiyorum,” dedi Nemly ki birle, kâtinin kocaman bir trolün etrafından dolanmasını izleyerek.

“Evet ama her şeyin bir sınırı var bayım,” dedi cellat, bu görüşlülük karşısında sinirlenerek. “Yoksa... ee, *günlerce* düşünebilirsin! Kısa ve özlü olsun bayım, doğrusu budur.”

Terry Pratchett

POSTANE

*İnsanlar tuhaftı. Beş dolar çalarsanız sizi
adi hırsız sayarlardı ama binlerce dolar çalarsanız
ya hükümet olurdunuz ya da kahraman...*

Nemly von Lipwig'le tanışın: dolandırıcılığın şahı,
üçkâğıtların babası, sözcüklerin ustası... Hatta şimdi
darağacının ucundan ta başpostacılığa terfi eden,
tam bir baş belası!

*Dağcılar da böyle mi acaba? diye düşündü Nemly.
Her seferinde daha büyük dağlara tırmanıyorsun, bir gün
birinin çok büyük çıkacağına biliyorsun ama durmuyorsun,
çünkü tepedeki havayı solumak harika. Öleceğini bilsen de...*

Evet. Ankh-Morpork'un kadim –o kadar kadim ki
artık aslında *fosil*– Postane'sini de ancak böylesi cesur,
böylesi pervasız birine teslim etmek gerekirdi.
O yüzden, kara bir melek geldi ve ona iş teklif etti...

Diskdünya'nın otuz üçüncü kitabı *Postane*, alayına posta
koymaya ant içmiş özgür ruhlu insanların, yolsuz devlerle
mücadeleye baş koymuş deli delikanlıların romanı.

📍 DiskDunyaTurkiye 📖 diskdunya_tr 📱 diskdunya

delidolu.com.tr
📱 📖 @delidolukitap
📖 Delidolu Yayınları

ISBN: 978-625-7314-85-5

9 786257 314855